

φῶς, τὸ ἀπόλυτο μεταφυσικὸ φῶς. Καὶ τὸ ἀπόλυτο μεταφυσικὸ φῶς εἶναι τὸ φῶς τῆς ἀστραφτερῆς μεταφυσικῆς ἐνόρασης τοῦ θείου, στὴ ρίζα του, μεταφυσικοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου. Στὰ μάτια τοῦ στοχαστῆ τῶν στοχασμῶν αὐτῶν, τὸ ἀπόλυτο μεταφυσικὸ φῶς, τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης μεταφυσικῆς ἀλήθειας καὶ λύτρωσης τοῦ Ἀνθρώπου, εἶναι μόνο τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ φῶς τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Θεϊσμοῦ. Ἡ θεωρία τοῦ Θεϊσμοῦ εἶναι ἡ ὑψηλότερη κορυφή τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Μεταφυσικοῦ Μονιστικοῦ Σπριτουαλισμοῦ. Τὸ ἔργο τῆς μεταφυσικῆς λύτρωσης τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος μέσα στὶς ἄβυσσες τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος εἶναι ἔργο μόνο τῆς ὑψηλῆς Μεταφυσικῆς, τῆς ὑψηλῆς «δοθῆς» Φιλοσοφίας — Μεταφυσικῆς. Ἡ ὑψηλὴ Φιλοσοφία — Μεταφυσικὴ θεμελιώνει ἀκλόνητα τὸν αἰώνιο Παρθενώνα τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ ἀπολύτου Μονιστικοῦ Σπριτουαλισμοῦ — Ἰδεαλισμοῦ, τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰωνίου κοσμικοῦ Λόγου, τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ὁ ἀπόλυτος ἀπειρος κι' αἰώνιος Λόγος, ὁ Θεός, εἶναι ἡ πρώτη καὶ μόνη ἀρχὴ κι' αἰτία τοῦ Παντός καὶ τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο φῶς τοῦ Παντός. «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θεὸς ἦν ὁ Λόγος».

Καὶ ἡ ἀπόδειξη τῆς δοθῆς καὶ ἀπόλυτης βασιμότητος τῆς κοσμοθεωρίας αὐτῆς, στὸ φῶς καὶ τῆς κριτικῆς Φιλοσοφίας — Μεταφυσικῆς καὶ τῆς Ἐπιστήμης, εἶναι ὁ κύριος καὶ ἀληθινὸς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς ὄλων τῶν ἀκόλουθων Κεφαλαίων τῶν στοχασμῶν αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΦΩΣ.

1. Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Εἶναι καιρὸς ἤδη ἡ Ἀργὴ τῆς Μεταφυσικῆς νὰ ξανοιχτῆ καὶ νὰ βυθιστῆ μέσα στὰ πιὸ βαθειὰ καὶ πιὸ σκοτεινὰ πέλαγα τοῦ ἀπέραντου φουρτουνιασμένου ὠκεανοῦ τῆς Μεταφυσικῆς, πού δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς τοῦ αἰωνίου βάθους τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, ὁ ὠκεανὸς τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Μοίρα καὶ χρέος τοῦ ἀργοναύτη τῆς Μεταφυσικῆς ὁ πλοῦς του μέσα στὰ βάθη καὶ τὴν καρδιὰ ὄλων τῶν ἄβυσσαλέων κόσμων τῆς ὄντολογίας τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος καὶ νὰ δώσῃ μιὰ φωτεινὴ καὶ δοθῆ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα ὄλων τῶν ἐρωτημάτων τοῦ αἰωνίου μυστηρίου τῆς Σφίγγας τῆς ἀνθρώπινης Ζωῆς, στὸ ἐρώτημα τοῦ Θανάτου γιὰ τῆς Ἀθανασίας τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ὁ Ἀνθρώπος, στὴν ἀληθινὴν αἰώνια οὐσία του, εἶναι ὑλικὴ γιὰ πνευματικὴ φύση, φθαρτὴ θνητὴ ὕλη, ἢ ἀφθαρτο, ἀνώλεθρο καὶ ἀθάνατο πνεῦμα; Τὸ σκουλήκι ὄλων τῶν σκουληκιῶν ὄλης τῆς Γῆς γιὰ ὁ Ἡλῖος;

Στὸ ἀβυσσαλλέο αὐτὸ ἐρώτημα, ποὺ κατακλύζει μὲ δέος καὶ ἀγωνία τὴν Ἀνθρώπινη Ψυχὴ, χρέος τοῦ ποντοπόρου τοῦ ὠκεανοῦ τῆς Μεταφυσικῆς, νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν ποὺ πρέπει, τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἀπολύτου μεταφυσικοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς ἀλήθειας, τῆς ἀλήθειας τῆς ἀπόλυτης μεταφυσικῆς λύτρωσης καὶ γαλήνης τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Καὶ ἡ ἀπάντησιν αὕτη στὴ στιγμὴ αὕτη τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος πρέπει νὰ ἦναι, πρῶτ' ἀπ' ὅλα καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα, σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία μὲ τὴν ψυχολογία τοῦ σύγχρονου Ἑλληνικοῦ Κόσμου.

Ὁ Νεοελληνικὸς Κόσμος τοῦ καιροῦ μας πλέει μέσα στὸ Χῶρο μιᾶς ἀπόλυτα μεταβατικῆς ψυχολογικῆς καὶ πολιτιστικῆς κατάστασης. Χωρὶς νὰ ἔχει χάσει τὴν πατροπαράδοτη ἐθνικὴ κοσμοθεωρητικὴ ἰδεολογία καὶ πίστη του, τὴν πίστη τοῦ Ἑλληνισμοῦ αἰώνων καὶ χιλιάδων χρόνων, τὴ Χριστιανικὴ θεησκευτικὴ του πίστη, ζητάει στὶς ἡμέρες μας τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς Ἀλήθειας, τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας, στὴ θετικὴ καὶ ἀπόλυτα ρεαλιστικὴ, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ὀρθῆς Ὀντολογίας, πνευματικὴ θεωρία τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς καὶ τῶν μεγάλων κι' αἰώνιων προβλημάτων τους, στὴν κριτικὴ φιλοσοφικὴ Ἀλήθεια, ποὺ εἶναι πάντα καρπὸς τῆς κριτικῆς Φιλοσοφίας ποὺ σφιχταγκαλιάζει καὶ τὴν Ἐπιστήμη.

Ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς πνευματικῆς ζωῆς του καὶ τῆς πνευματικῆς δημιουργίας του ἐλάτρευε, μὲ ἀληθινὸ πνευματικὸ πάθος, μὲ θεησκευτικὸ πάθος, ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς Ἀλήθειας, τῆς ὄντολογικῆς, τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας, καὶ τὸ ἔξω καὶ ἀπάνω ἀπὸ τὸ Χρόνο πνευματικὸ κοσμοθεωρητικὸ μεταφυσικὸ καὶ βιοθεωρητικὸ ἠθικὸ οἰκοδόμημά του τῆς ζωῆς του μέσα στὴ Δημιουργία θέλησε νὰ οἰκοδομήσῃ καὶ οἰκοδόμησε μέσα στὸ Φῶς καὶ μόνο μέσα στὸ Φῶς. Τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο Φῶς τοῦ ἐλεύθερου καθαροῦ καὶ δημιουργικοῦ θεωρητικοῦ Λόγου. Τοῦ Λόγου, ποὺ θέλει νὰ βασιλεύεται μόνο ἀπάνω στὴν πραγματικότητα καὶ οἰκοδομεῖ τὸ αἰώνιο φιλοσοφικὸ οἰκοδόμημά του μόνο ἀπάνω στὸν ἀπόλυτα πραγματικὸ Κόσμο. Καὶ τὸ ἀπόλυτο πνευματικὸ Φῶς ὁ αἰώνιος Ἑλληνικὸς Κόσμος εἶδε πάντα μόνο στὴν ὑψηλὴ ὀρθὴ δημιουργικὴ Φιλοσοφία — Μεταφυσικὴ, ποὺ στὶς μεγάλες κι' αἰώνιες δημιουργικές, κοσμογονικές καὶ κοσμοϊστορικές στιγμές της σφιχταγκαλιάζει πάντα καὶ τὴν ὑψηλὴ φωτεινὴ Ἐπιστήμη, ὡς δμαιομη ἀδερφή της κι' εὐλαβικὴ διακόνισσά της.

Καὶ στὰ χρόνια μας ὁ Νεοελληνικὸς Κόσμος εἶναι ὁ ἴδιος ὁ αἰεζωὸς στὴν οὐσία του, δημιουργικὸς δραματικὸς καὶ τραγικὸς στὴν ψυχὴ του, ἀλλὰ πάντα ἀγωνιστικὸς, πολεμικὸς, ἡρωϊκὸς, μεγαλοουργὸς καὶ θαυματουργὸς Ἑλληνικὸς Κόσμος, καὶ παθαίνεται καὶ φλέγεται γιὰ τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο πνευματικὸ Φῶς, τὸ ἀληθινὸ μεταφυσικὸ Φῶς, καὶ ζητάει τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο πνευματικὸ Φῶς στὴ Φιλοσοφία, ποὺ οἰκοδομεῖ τὸ ἔξω ἀπὸ τὸ Χρόνο πνευματικὸ οἰκοδόμημά της ἀπάνω στὸν ὑψηλὸ δημιουργικὸ φιλοσοφικὸ Στοχασμὸ, ἀλλὰ καὶ στὴν ὑψηλὴ φωτεινὴ καὶ δημιουργικὴ ἐπιστημονικὴ Σκέψη.

Ἡ μόνη ἀληθινὴ ἀστείρευτη πηγὴ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ὑψηλῆς δημιουργικῆς Φιλοσοφίας, ἐτονίσαμε ἤδη πρὸ πάντων, εἶναι ἡ Ζωή, ἡ δημιουργικὴ Ζωή, ἡ ἀπόλυτη Πραγματικότητα. Καὶ ἡ ἀπόλυτη Πραγματικότητα γιὰ τὸν Ἄνθρωπο γενικὰ εἶναι ἡ Ἀνθρώπινη Ψυχὴ, γιὰ τὸν Ἕλληνα ποντοπόρο τῆς Μεταφυσικῆς ἡ Ἑλληνικὴ Ψυχὴ. Ὁ Ἑλληνικὸς κριτικὸς ἐξερευνητὴς τοῦ πόντου τῆς Μεταφυσικῆς στὴν ἐποχὴ μας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ζητήσῃ τὸ φῶς τῆς πνευματικῆς Ἀλήθειας, τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας, ὡς τὸ βαθύτερον ἀπ' ὅλα τὰ πνευματικὰ αἰτήματα τῆς Ἑλληνικῆς Ψυχῆς τοῦ καιροῦ μας, πέρα ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς Θρησκείας, τῆς θρησκείας τῆς συναισθηματικῆς πίστεως, ὡς χώρα τοῦ ιδεολογικοῦ Ὑποκειμενισμοῦ — χωρὶς ἡ πνευματικὴ αὐτὴ στάσις του νὰ σημαίνει καθόλου ἐγκατάλειψη ἢ ἀρνησὴ τῆς ἀληθινῆς Θρησκείας — καὶ μέσα στοὺς ἀπειρους κόσμους τῆς φωτεινῆς Φιλοσοφίας, πρὸς τὸ βάθος της καὶ στὶς πρὸ ψηλὰς στιγμὰς της ἔχει τοὺς ἴδιους σκοποὺς πρὸς τὴν ἀσάλευτη θεμελίωσιν τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ, καὶ ταυτίζεται ἀπόλυτα μὲ τὴν Θρησκείαν (Κεφ. IV τοῦ Μέρους Α').

Ὁργανο τῆς Φιλοσοφίας, ἐτονίσαμε ἐπίσης πρὸ πάντων, εἶναι ἡ θετικὴ καὶ ρεαλιστικὴ κριτικὴ φιλοσοφικὴ Σκέψις, πρὸς σαγηνεύεται καὶ γοητεύεται πάντα ἀπὸ τὰ αἰώνια θέλγητρα, τὴν ἀπόλυτη πνευματικὴ ἀποδεικτικὴ βεβαιότητα, τὸ φῶς, τὴν λάμψιν καὶ τὴν ξαστεριά, τὴν ὡμορφίαν καὶ τὴν ὑπερκόσμια πνευματικὴ ἀχτινοβολία καὶ γοητεία τῆς Ἐπιστήμης. Τῆς ὑψηλῆς καὶ φωτισμένης δημιουργικῆς Ἐπιστήμης, πρὸς τὴν οὐσίαν της καὶ πρὸς τὸ βάθος της ἔχει τοὺς ἴδιους σκοποὺς μὲ τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Θρησκείαν, τὴν κατάκτησιν καὶ τὴν λατρείαν τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας, τῆς ὄντολογικῆς ἀλήθειας τοῦ ἀπολύτου ὄντος, τῆς ἀλήθειας τοῦ Θεοῦ.

Οὐσία τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου ὁ ἀπόλυτος ἀντικειμενικὸς Ἰδεαλισμὸς στὶς σφαῖρας τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς Ἠθικῆς, ὁ Ἰδεαλισμὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτη καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ ὅλων τῶν ἄλλων μεγάλων φιλοσόφων τοῦ παναιωνίου Πανελληνισμοῦ, καὶ ὁ ἀπόλυτος Ρεαλισμὸς καὶ ὁ Κριτικισμὸς στὴν περιοχὴ τῆς φιλοσοφικῆς Μεθοδολογίας καὶ Ἐπιστημολογίας.

Ἡ μόνη πραγματικὰ δημιουργικὴ γνωστικὴ δύναμις τοῦ Ἀνθρώπου, ἐτονίσαμε ἐπίσης πρὸ πάντων (Μέρος Γ', κεφ. III), εἶναι ἡ δύναμις τοῦ φυσικοῦ ἐσωτερικοῦ φωτός του, ἡ δύναμις τῆς φυσικῆς πνευματικῆς ἐνόρασης τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου, πρὸς τὸ βαθύτατον καὶ τὸ ἀληθινὸ νόημά του, τὸ νόημα τοῦ φωτοβόλου θείου στὴν ρίζαν του καὶ τὴν φύσιν του ἐνορατικοῦ Δημιουργικοῦ Λόγου. Ἡ δημιουργικὴ μεταφυσικὴ Σκέψις, ἡ ἐνορατικὴ φιλοσοφικὴ μεταφυσικὴ Σκέψις, σὰν ἠλεκτρικὸν τρυπάνι βυθίζεται μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς τοῦ ὄντος ὄντος, τῆς ἀπόλυτης Πραγματικότητας, καὶ φέρνει πρὸς τὸ φῶς τὴν καρδίαν καὶ τὸ δρόφλογο αἷμα τοῦ ἀπολύτου καὶ αἰωνίου ὄντος, τὴν κρυφὴν καὶ ἀγνωστὴν καὶ μυστηριακὴν ὄντολογικὴν ἢ μεταφυσικὴν Ἀλήθειαν, τὴν ἀπόλυτην Ἀλήθειαν τοῦ αἰωνίου μεταφυσικοῦ βήθους τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Στὴν κριτικὴ διερεύνηση, ἀναζήτηση, ἀνακάλυψη, κατάκτηση καὶ κατοχὴ τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας ἢ κριτικὴ μεταφυσικὴ Σκέψη ἀκολουθεῖ πάντα τὸν ἀληθινὸ δρόμο τοῦ πνευματικοῦ Ἐνοραματισμοῦ, τῆς δλόφωτης ἐσωτερικῆς πνευματικῆς Ἐμπειρίας, τῆς γνώσης τοῦ φυσικοῦ ἐσωτερικοῦ πνευματικοῦ φωτὸς τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Συνάμα ὅμως στὸ καθαρὸ δημιουργικὸ ἔργο του, σὲ ἀπόλυτη ἄρμονία μὲ τὸ βαθύτερο πνευματικὸ αἶτημα τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου τοῦ καιροῦ μας, ὁ Νεοελληνικὸς κριτικὸς δημιουργικὸς μεταφυσικὸς Στοχασμὸς ζητάει καὶ τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης τῆς ἐποχῆς μας, τῆς καθαρῆς δημιουργικῆς θεωρητικῆς ἐπιστήμης τῆς Φυσικῆς καὶ μάλιστα τῆς Μικροφυσικῆς (ἀτομικῆς καὶ πυρηνικῆς), τῆς ἐπιστήμης τῶν θαυμάτων τῶν ἐκπληκτικῶν καὶ καταπληκτικῶν ἀνακαλύψεων καὶ κατακτήσεων τῆς στὸν 20ὸ αἰῶνα ὡς καὶ τῆς Βιολογίας. Φωτεινὴ μεταφυσικὴ πνευματικὴ Ἐνόραση καὶ φωτεινὴ δημιουργικὴ μεταφυσικὴ Σκέψη, θεμελιωμένα ἀπάνω στὸν κόσμο τῆς πνευματικῆς Ἐνόρασης, τῆς μεταφυσικῆς Ἐνόρασης, καὶ τῶν ἀπολύτων πνευματικῶν ἀληθειῶν — πνευματικῶν ἐνοραμάτων τῆς ὀρθῆς δημιουργικῆς Φιλοσοφίας, ὡς καὶ ἀπάνω στὸν κόσμο τῶν γενικῶν πορισμάτων καὶ τῶν ἀληθειῶν τῆς πάμφωτης Ἐπιστήμης εἶναι οἱ μόνες γόνιμες καὶ θαυματουργικὲς δυνάμεις τῆς ὀρθῆς Φιλοσοφίας.

*

Τὸ πρῶτο φῶς τῆς κριτικῆς Μεταφυσικῆς εἶναι τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας τῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος. Τὸ φυσικὸ ἐσωτερικὸ φῶς τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ὑπέριστα χρέος τοῦ ἀργοναύτη τῆς Νεοελληνικῆς Μεταφυσικῆς ἢ διεξόδου του μέσα στὰ βάθη τῶν ἀγνωστων καὶ ἀνεξερεύνητων κόσμων τοῦ ἀπέραντου ὠκεανοῦ τῆς Νεοελληνικῆς Ψυχῆς. Στὴ διεξόδου του αὐτὴ ὁ ἀργοναύτης τῆς Νεοελληνικῆς Μεταφυσικῆς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ χεῖ πάντα μπρὸς στὰ μάτια του, τόσο τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ γύρω του Κόσμου, τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου, ὅσο καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ σύγχρονου Νεοελληνικοῦ Κόσμου. Ἡ δημιουργία τοῦ Πνεύματος εἶναι θήρα, ἀρπαγὴ καὶ κατοχὴ τῆς ἀπόλυτης Πραγματικότητας, τῆς Ζωῆς, σφιχταγκάλιασμα καὶ δημιουργικὴ πνευματικὴ ἀφομοίωση, μετουσίωση καὶ ὑπέρβαση τῆς Πραγματικότητας. Καὶ ἡ ἀπόλυτη πραγματικότητα τοῦ σύγχρονου Νεοελληνικοῦ Κόσμου εἶναι ἡ πραγματικότητα τῆς σύγχρονης Ἑλληνικῆς ζωῆς στὴ σύμπλοκή της μὲ τὴ ζωὴ τοῦ σύγχρονου Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου.

Τὴν πραγματικὴ ψυχολογία τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου, στὴ στιγμὴ αὐτὴ, χωρίζει ἀβυσσὸς ἀπὸ τὴν ψυχολογία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου τῆς ἐποχῆς μας. Ἐκεῖνο ποὺ οὐσιαστικὰ διακρίνει καὶ χαρακτηρίζει τὸ σύγχρονο Εὐρωπαϊκὸ Κόσμο εἶναι τὸ αἶσθημα τοῦ ἀβυσσαλέου πνευματικοῦ ἀγχοῦς τῆς ζωῆς του σ' ὄλους τοὺς τομεῖς της, τοῦ ἀγχοῦς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ

Μηδενισμού¹. Ὁ Μηδενισμὸς τῆς Εὐρώπης τῶν δύο τελευταίων αἰῶνων εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Ὑλισμοῦ, στὴν περιοχὴ τῆς Μεταφυσικῆς, καὶ τοῦ Ἀθεϊσμοῦ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου στοὺς αἰῶνες αὐτούς. Ὁ Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος τῆς ἐποχῆς μας, ὄχι μόνο ὁ κόσμος τῆς κορυφῆς τῆς κοινωνικῆς πυραμίδας, ἀλλὰ καὶ ὁ κόσμος τῆς πλατειᾶς βάσης τῆς ἴδιας πυραμίδας, ἔχει χάσει ἤδη, στὸ μεγαλύτερο μέρος του, ἀπὸ πολὺν καιρὸ, τὴν πίστη του στὶς ἀπόλυτες καὶ αἰώνιες πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες τῆς Ζωῆς, τὶς ἀξίες τῶν κορυφῶν τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς Ἠθικῆς, τὶς ἀξίες τοῦ ἀπολύτου δημιουργικοῦ Πνεύματος, τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀθανασίας, τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἀρετῆς. Ὁ Ἑλληνικὸς ὁμοῦ Κόσμος τῶν χρόνων μας, παρ' ὅλη τὴν σχετικὴ διάβρωσή του ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ μηδενιστικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου μὲ τὴν τυφλὴ μίμηση τῶν κόσμων αὐτῶν ἀπ' ὠρισμένο, εὐτυχῶς μικρὸ, κύκλο Νεοελλήνων, τῶν αἰωνίων πιθήκων τῆς Ζωῆς, πιστεύει στὸ σύνολό του σήμερα, μ' ὅλη τὴν ψυχὴ του, στὸν κόσμον τῶν αἰωνίων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς Ζωῆς, στὸν κόσμον τῶν ἀπολύτων πνευματικῶν οὐσιῶν, ὄντοτήτων καὶ πραγματικότητων, τὸν κόσμον τῆς αἰώνιας Ἑλληνικῆς Μεταφυσικῆς, καὶ προπάντων στὸ Θεό. Ἡ πίστη στὸ Θεό, πανάγιο ἄνθος τοῦ ἱεροῦ δέντρου τοῦ αἰωνίου ἰδεαλιστικοῦ μεταφυσικοῦ πνεύματος καὶ τῆς μεταφυσικῆς ψυχῆς τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, εἶναι κληρονομιά ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν γενεῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ παρελθόντος στὶς γενεὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ παρόντος καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ μέλλοντος. Ἡ πίστη τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου στὸ Θεό, ἀσάλευτη ὅπως ὅλος ὁ Κόσμος, βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς αἰώνιας Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ θεμελιώνεται ἀπάνω στοὺς κόσμους τοῦ αἰωνίου βάρους καὶ τῆς αἰωνίας οὐσίας τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ ὄντος, τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ πίστη αὐτὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ἡ πίστη του στοὺς ἐθνικοὺς θεοὺς του, τὶς ἀπόλυτες, παγκόσμιες καὶ παναιώνιες πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες τῆς αἰώνιας Ζωῆς, τῆς Δημιουργικῆς Ζωῆς, ὡς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα στὸ θεὸ ὅλων τῶν θεῶν του, τὸ ἀπόλυτο, ἄπειρο καὶ αἰώνιο δημιουργικὸ Πνεῦμα, ὡς πρώτη ἀρχὴ καὶ ὑπέριστα τελικὸ σκοπὸ τοῦ Παντός, εἶναι τὸ πολυτιμώτερο, ἁγιώτερο καὶ θειότερο δῶρο τῶν

1. Πρῶτος μηδενιστὴς στὴν περιοχὴ τῆς Γνωσιολογίας ὑπῆρξε ὁ κοσμοξακουσμένος ἀρχαῖος σοφιστὴς Γοργίας. Γιὰ τὸ Μηδενισμό (Nihilismus) μέσα στὸν Εὐρωπαϊκὸ Κόσμον πρῶτος ἐμίλησε ὁ Ἅγιος Ἀύγουστινός. Ὡς μηδενιστὴς ὁ ἅγιος Ἀύγουστινός ἐχαράχτηριζε ὅλους τοὺς ἄπιστους, ποὺ δὲν ἐπίστευαν στὰ θεμελιώδη δόγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, μ' ἓνα λόγον τοὺς ἄθεους. Γιὰ τὸ Μηδενισμό στὴ Νεώτερη Εὐρώπη ἐμίλησε ὁ φιλόσοφος Jacobi στὴν ἀλληλογραφία του μὲ τὸ φιλόσοφο Fichte, ὁ Jean Paul στὴν Αἰσθητικὴ του, ὁ Stirner, ὁ Turgenief καὶ προπάντων ὁ Nietzsche σ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα του. Ὁ Nietzsche μάλιστα τὸ κήρυγμα ὅλης τῆς φιλοσοφίας του, μέσα στὴν ἀρρωστημένη ψυχὴ του καὶ τὴν ταραγμένη φαντασία του θέλησε νὰ παρουσιάσῃ ὡς κήρυγμα λύτρωσης ἀπὸ τὸ Μηδενισμό τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου τῆς ἐποχῆς του, στὴν πραγματικότητά ὁμοῦ ἦταν κήρυγμα πραγματικοῦ καταποντισμοῦ, μέσα στὰ χάη, τοὺς βυθοὺς καὶ τὰ σκοτάδια τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Μηδενισμοῦ.

θεῶν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Κόσμον καὶ ἔσσει κτῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Πανυπέρτατο ἔθνικὸν χρέος τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου νὰ φυλάξῃ τὴν πίστην τοῦ αὐτῆς στοὺς ἔθνικοὺς θεοὺς του, τὶς αἰώνιες δημιουργικὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις τῆς ἔθνικῆς ζωῆς του, καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὴν πίστην τοῦ στοῦ Θεοῦ, ὡς κόρη ματιοῦ, ἀπὸ τὰ κύματα ὄλων τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ Ἀμερικανικοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ — Μηδενισμοῦ, πού στοῦ μέλλον θὰ σπάζουν ἀπάνω στὰ στήθια του ὀλοένα καὶ πιὸ δριμυτικά, πιὸ λυσσασμένα καὶ πιὸ μανιακά. Καὶ τὸ χρέος αὐτὸ εἶναι χρέος προπάντων τῆς Νεοελληνικῆς δημιουργικῆς Φιλοσοφίας.

Ψυχὴ τῆς ὑψηλῆς δημιουργικῆς Φιλοσοφίας, ὡς καὶ κάθε ἄλλης γνήσιας καὶ ἀληθινῆς πνευματικῆς Δημιουργίας (τῆς Τέχνης, τῆς Ἐπιστήμης), ἢ Ἐλευθερία καὶ μόνο ἢ Ἐλευθερία. Ἡ Ἐλευθερία, ὡς λυτρωτικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ὡς δημιουργικὴ αὐτονομία. Καὶ τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Νεοελληνικοῦ φιλοσοφικοῦ Στοχασμοῦ στοῦ μέλλον πρέπει νὰ ἦναι, καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦναι, τὸ κίνημα τόσο τῆς βαθειᾶς γνώσεως τῆς ζωῆς καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου καὶ τῆς τελείας κατανόησιν τῆς οὐσίας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ, ὅσο καὶ τῆς δημιουργικῆς Ἐλευθερίας τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου καὶ τῆς Νεοελληνικῆς Σκέψεως ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῶν ἀβύσσων καὶ τῶν ζόφων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου καὶ τοῦ στοῦ βάθους του καὶ τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν του Εὐρωπαϊκοῦ ὕλιστικοῦ, ἀθεϊστικοῦ καὶ μηδενιστικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ὑπέρτατο ἔθνικὸν χρέος τοῦ σύγχρονου Ἑλληνισμοῦ, χρέος τῆς ἔθνικῆς κοσμικῆς ὑπαρξῆς του καὶ τῆς ἔθνικῆς ἱστορικῆς κοσμικῆς μοίρας του, εἶναι ἢ πιὸ βαθειὰ μέσα του συνειδητοποίησις τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας, πῶς ὁ σύγχρονος Εὐρωπαϊκὸς Κόσμος εἶναι ἀπ' τὸ ἓνα μέρος ὁ κόσμος τοῦ πρωτόγονου ξανθοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κτήνους, πού δὲν ἔχει ξεπεράσει ἀκόμα τὴν ζωὴν του τὴν πρώτην φάσιν τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξεως τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος, τὴν φάσιν τῆς βασιλείας τοῦ ζώου, τοῦ ἀνθρώπου κτήνους, τῆς Ἀσιατικῆς ζούγκλας, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος ἓνας κόσμος πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς κατὰπτωσιν, σαπίλας καὶ παρακμῆς (Décadence). Καὶ τὴν ἀπόλυτην αὐτὴν ἀλήθειαν ἔχουν διακηρύξει στοῦ παρελθόντος, μὲ τυρηνικὰς σάλπιγγας, σ' ὅλο τὸν Κόσμον τὰ μεγαλύτερα καὶ φωτεινότερα πνεύματα τῆς Ἰδίας τῆς Εὐρώπης.

Τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ οὐσιαστικὰ γνωρίσματα τοῦ σύγχρονου Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου, εἶναι ὅλα τ' ἀνθὴ τοῦ κήπου τοῦ Ὑλισμοῦ—Ἀθεϊσμοῦ—Μηδενισμοῦ καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὸ ἀνθὸς τοῦ πιὸ χυδαίου καὶ πιὸ βδελυροῦ Ἡδονισμοῦ, πραγματικοῦ συμπτώματος πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς κατὰπτωσιν καὶ βιολογικῆς παρακμῆς.

Ὁ Νεοελληνικὸς Κόσμος τοῦ καιροῦ μας ἀντίθετα εἶναι ἓνας νέος κόσμος, πού παρ' ὅλη τὴν ἐπίδρασιν εἰς τὴν ζωὴν του τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Κόσμου, ἔχει τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ὑγείαν καὶ εὐφροσύνην ἐνὸς γεροῦ καὶ ὀλοζώντανου πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Ὄργανισμοῦ, ἓνας κόσμος, πού ὁ ἥλιος του ἀνατέλλει καὶ ἀνεβαίνει στοῦ μεσημέρι καὶ τὸ μεσουράνημα τῆς Ζωῆς.

Ὁ στοχαστὴς τῶν στοχασμῶν αὐτῶν ἔζησε προπολεμικὰ καὶ στὸν καιρὸ τῆς πυρκαγιᾶς τοῦ δεύτερου παγκόσμιου πολέμου στὴν καρδιὰ τῆς Εὐρώπης, ἐγνώρισε ἀπὸ κοντὰ τὸν πραγματικὸ Εὐρωπαϊκὸ Κόσμο καὶ εἶδε μετὰ τὰ ἴδια τὰ μάτια του τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τῆς πραγματικῆς, τῆς ὑλιστικῆς — ἀθεϊστικῆς — μηδενιστικῆς Εὐρώπης, ἔφριξε μπροστὰ στὸ φρικιαστικὸ θέαμα τῆς μηδενιστικῆς ψυχολογίας καὶ ζωῆς τοῦ ξανθοῦ Εὐρωπαϊκοῦ κτήνου καὶ τὸ πνεῦμα τῆς μηδενιστικῆς στὴν οὐσία τῆς ὑλιστικῆς καὶ ἀθεϊστικῆς Εὐρώπης βλέπει καὶ θεωρεῖ ὡς τὸν πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ τρομερὸ κίντυνο γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς Ἔθνος, στὸ μέλλον.

Ἄπειρα εἶναι τὰ παραδείγματα, ποὺ παρμένα ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνος τῶν τελευταίων δεκάχρονων μαρτυροῦν ὀλοζώντανα τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀλήθεια. Φτάνει νὰ θυμηθοῦμε τὰ πρωτοφανέρωτα στὴ ζωὴ τοῦ Ἔθνος ἐγκλήματα στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς τῆς Ἑλλάδας ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ τὰ φρικιαστικὰ καὶ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα τῶν Δεκεμβριανῶν τοῦ 1944, ποὺ δὲν ἦσαν παρὰ καρποὶ τοῦ πνεύματος τῆς τυφλῆς μίμησης τῆς ζωῆς τοῦ ξανθοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἀσιατικοῦ κτήνου.

Καὶ ἀπάνω ἀπ' ὅλα πρέπει κι' ἐπιβάλλεται νὰ τονιστῆ, πὼς τὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικὸ κλίμα ποὺ μέσα σ' αὐτὸ κινήθηκε κι' ἔζησε ὅλη ἡ σύγχρονη Ἑλλάδα στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ἦταν τὸ κλίμα μιᾶς πρωτοφανέρωτης, χωρὶς κανένα ἀπολύτως προηγούμενο σ' ὅλη τὴν Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνος, **ΗΘΙΚΗΣ ΑΣΦΥΞΙΑΣ**. Καὶ ἡ ἠθικὴ αὐτὴ ἀσφυξία, ποὺ μέσα σ' αὐτὴ ἔζησε δραματικώτατα καὶ τραγικώτατα κι' ἐπικινυνότατα τὰ τελευταῖα χρόνια ὁ σύγχρονος Ἑλληνισμὸς — χωρὶς δυστυχῶς καμμιά ξάστερη συνείδηση καὶ τῆς φύσης καὶ τῆς σημασίας καὶ τῆς σοβαρότητας τοῦ Κακοῦ γιὰ τὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Ἔθνος — εἶναι κυρίως ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδρομῆς καὶ τῶν φρικιαστικῶν καταστροφῶν στὴ ζωὴ τοῦ σύγχρονου Ἑλληνικοῦ Κόσμου τοῦ μηδενιστικοῦ ὑλιστικοαθεϊστικοῦ πνεύματος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ τῶν τελευταίων αἰώνων. Καρπὸς ἀπ' τὸ ἓνα μέρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ καὶ Ἀμερικανικοῦ ὑλικοῦ καὶ ὑλιστικοῦ τεχνικοῦ Πολιτισμοῦ, τελείως ἀφώτιστου ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀληθινοῦ δημιουργικοῦ πνευματικοῦ Πολιτισμοῦ, τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Πολιτισμοῦ τοῦ παναιώνιου Πανελληνισμοῦ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δίψυχου, δυσυπόστατου καὶ δίμορφου τέρατος ὄλων τῶν τεράτων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ μηδενιστικοῦ Πολιτισμοῦ τῶν τελευταίων αἰώνων, τοῦ τέρατος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Ἀνηθικισμοῦ (Amoralisme) καὶ Ἀντιηθικισμοῦ (Immoralisme), τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τῆς φιλοσοφίας τοῦ κηρύγματος τῶν εὐαγγελίων «Τῆς Γενεαλογίας τῆς Ἠθικῆς», τοῦ «Περ' ἀπ' τὸ Καλὸ καὶ τὸ Κακὸ» καὶ τῆς «Θέλησης τῆς δύναμης» καὶ ὄλων τῶν ἄλλων ἀποτρόπαιων καὶ φρικιαστικῶν φιλοσοφημάτων τοῦ Νιτσεικοῦ Ζαρατούστρα' καὶ ὄλων τῶν ἄλλων

1. Χαρακτηριστικώτατα γιὰ τὴν ἀληθινὴ οὐσία τῆς φιλοσοφίας τοῦ Nietzsche, ποὺ φανερώθηκε μὲ τὸ πρῶτο ἔργο του, τὴ Γένεση τῆς Τραγωδίας, ὡς φλογερώτατος

προφητῶν τῆς θρησκείας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Μηδενισμοῦ τῶν δύο τελευταίων αἰώνων, τῆς πεμπτουσίας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ. Καὶ τοῦ τέρατος τοῦ Ἀνηθικισμοῦ — Ἀνηθικισμοῦ τοῦ σύγχρονου μηδενιστικοῦ Κόσμου τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς προσκυνητὲς καὶ κήρυκες καὶ στῆ σύγχρονη Ἑλλάδα ὄλα τὰ σάπια καὶ ἔκφυλα καὶ ἐγκληματικὰ ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους στοιχεῖα τῆς ζωῆς τοῦ σύγχρονου Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Ἑλληνικὸς Κόσμος δὲν μπορεῖ φυσικὰ ν' ἀγνοήσῃ τὸν Εὐρωπαϊκὸν Κόσμο καὶ νὰ ζήσῃ μακριὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸν Κόσμο, ἀλλὰ πανυπέρτατο ἐθνικὸν χρέος του εἶναι νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ κατανοήσῃ βαθειὰ τὴν ἀληθινὴ οὐσία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ καὶ νὰ κρατήσῃ πάλαν τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐλευθερίαν του ἀπὸ τὸ μηδενιστικὸν Εὐρωπαϊκὸν καὶ Ἀμερικανικὸν Κόσμο: Ἡ Ἑλευθερία εἶναι ἡ Ἁγία Σωτήρα τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἀγίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὡς Ἔθνους. Ἡ πραγματικὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ Ἑλευθερία, στὸ βαθύτατο καὶ τὸ ἀληθινὸ νόημά της. Ἡ Ἑλευθερία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ὡς Ἔθνους. Ἡ Ἑλευθερία, ὡς ἀπόλυτη ἀνεξαρτησία ἀπ' ὅλες τὶς ξοφερεῖς ἀρνητικὰς καὶ ἀντιδημιουργικὰς δυνάμεις τῆς Ζωῆς, καὶ συνεπῶς καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴν τῆς μηδενιστικῆς Εὐρώπης, καὶ ὡς δημιουργικὴ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ αὐτονομία ἀπάνω στὶς ἀπόλυτες καὶ αἰώνιες δημιουργικὰς Δυνάμεις — Ἀλήθειες — Ἀξίεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδας, μὲ ἄλλους λόγους, ὡς ἐθνικὴ Ἑλληνικὴ δημιουργικὴ Ἑλευθερία.

Καὶ τὸ ὑπέρτατο αὐτὸ ἐθνικὸν χρέος τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς δημιουργικῆς Ἑλευθερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸν καὶ Ἀμερικανικὸν Κόσμο, ἀπὸ τὸ μηδενιστικὸν ὑλιστικὸν καὶ ἀθεϊστικὸν πνεῦμα καὶ τὴν μηδενιστικὴν ψυχὴν τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ, εἶναι χρέος κυρίως τῆς Νεοελληνικῆς δημιουργικῆς Φιλοσοφίας.

Πανυπέρτατο ἱερὸν ἐθνικόν, ἀλλὰ καὶ πανανθρώπινο χρέος τῆς Νεοελληνικῆς Φιλοσοφίας νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἀρχὴν τῶν ἱστορικῶν ἐθνικῶν πεπραγμένων τοῦ Νεοελληνισμοῦ στοὺς κόσμους τῶν αἰώνων πηγῶν τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς καὶ τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Στοὺς κόσμους τῶν πηγῶν τοῦ ἀπολύτου καὶ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Ἰδεαλισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Θεϊσμοῦ.

θαυμαστῆς καὶ λάτρης τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ παρερμηνευτῆς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτη καὶ τοῦ Πλάτωνος, καὶ ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπίδραση καὶ στὴν Ἑλλάδα τῶν πρώτων δεκάχρονων τοῦ αἰῶνα μας εἶναι οἱ λόγοι του: «Ἡ ἀριστὴ ἀρετὴ τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ Κακοῦ», (die beste Tugend des Menschen ist die Tugend des Bösen). Πρβλ. Fr. Nietzsche von Alois Riehl, ἐκδ. 8η τῶν κλασσικῶν φιλοσόφων, Fromman, Stuttgart, 1928, σελ. 94).

2. ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΚΙ' ΑΙΩΝΙΟ ΦΩΣ.

Σκοπός τῆς κριτικῆς Μεταφυσικῆς ὁ κριτικὸς φιλοσοφικὸς διαφωτισμὸς τοῦ αἰωνίου μεταφυσικοῦ προβλήματος τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο, ποὺ μιὰ ἀπὸ τίς σφαῖρές του εἶναι καὶ ἡ σφαῖρα τοῦ προβλήματος τῆς Ἀθανασίας. Πρὶν ὅμως ἡ μεταφυσικὴ Σκέψη προχωρήσει πρὸς τὸ δρόμο τῆς πραγμάτωσης τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ εἶναι ἀνάγκη νὰ διευκρινιστῇ καὶ νὰ διασαφηνιστῇ, ὅπως πρέπει, τὸ βασικώτατο καὶ πρωταρχικὸ θέμα τοῦ ἄρθρου καὶ ἀληθινοῦ νοήματος τοῦ διαφωτισμοῦ τοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος μέσα στὰ πλαίσια τῶν στοχασμῶν αὐτῶν.

Ὁ μεταφυσικὸς κόσμος, στὸ νόημα καὶ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς ἐπιστήμης τῆς Φιλοσοφίας, εἶναι ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὸν αἰσθητὸ φυσικὸ κόσμο ὑπεραίσθητὸς καὶ ὑπερφυσικὸς, πνευματικὸς, αὐλὸς, ἀνώλεθρος, ἀθάνατος κι' αἰώνιος κόσμος.

Τὸ πρόβλημα ἤδη τῆς πραγματικῆς ἀντικειμενικῆς ὑπαρξης τοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου, ποὺ εἶναι τὸ κύριο πρόβλημα τῆς Φιλοσοφίας, θέτει στὴ φιλοσοφικὴ Σκέψη τὸ ἐρώτημα τῆς δυνατότητας τῆς καθαρῆς θεωρητικῆς γνώσης τοῦ κόσμου αὐτοῦ ἀπὸ τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα, τὸ ἐρώτημα: Πῶς εἶναι δυνατό τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα νὰ βεβαιώσει, μὲ ἀπόλυτη θεωρητικὴ πνευματικὴ βεβαιότητα, τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπαρξη τοῦ ὑπερβατικοῦ πνευματικοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου, ὅταν εἶναι γνωστὸ καὶ βέβαιο, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς φιλοσοφικῆς ἐπιστήμης τῆς κριτικῆς Γνωσιολογίας, ὅπως ἀναπτύχθηκε πρὸ πάντων στὸ εἰδικὸ Κεφάλαιο τοῦ προβλήματος τῆς Ἀλήθειας, πῶς οἱ θεωρητικὲς γνωστικὲς δυνάμεις τοῦ Ἀνθρώπου περιορίζονται μόνο μέσα στὰ ὅρια τοῦ κόσμου τῶν Αἰσθήσεων καὶ τῆς αἰσθητηριακῆς Ἐμπειρίας, δηλαδὴ τοῦ κόσμου τῶν αἰσθητῶν φυσικῶν φαινομένων, καὶ δὲν εἶναι δυνατό στὴν πραγματικότητα νὰ ξεπεράσουν τὰ ὅρια αὐτά, ὅπως τονίζει ἡ θεωρητικὴ φιλοσοφία τοῦ Κάντ καὶ δέχεται καὶ ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, ποὺ θεμελιώνεται ἀπάνω στὴ βασικὴ ἀρχὴ τῆς ὑπερβατικότητας τοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὅλο τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημά της, ποὺ βάση του εἶναι ἡ ἰδέα τῆς ὑπερβατικότητας τοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου τῶν πνευματικῶν οὐσιῶν, στηρίζεται στὴν ἰδέα τῆς Θείας Ἀποκάλυψης τῶν θεμελιωδῶν δογμάτων της ἀπάνω στὸ πρόβλημα τῆς ὑπαρξης καὶ τῆς οὐσίας τοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου, τῶν δογμάτων της τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Ἐλευθερίας; Ἄν στ' ἀληθινὰ στὸν Ἀνθρώπο δὲν μένει κανένας ἄλλος πνευματικὸς δρόμος γιὰ νὰ προσπελάσει τὸ μεταφυσικὸ κόσμο καὶ ὑψηθῇ στὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο μεταφυσικὸ φῶς, στὴν περίπτωση αὐτῆ πρέπει νὰ χάσουμε ὀριστικὰ καὶ γιὰ πάντα κάθε ἐλπίδα μας, πῶς εἶναι δυνατό νὰ φτάσουμε κάποτε, ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς καθαρῆς πνευματικῆς Θεωρίας, τὸ δρόμο τῆς θεωρητικῆς Μεταφυσικῆς, στὸν Κόσμο τοῦ Μεταφυσικοῦ, καὶ μέσα στὴν ἀπόγνωσή μας ἐξ ἀνάγκης θὰ πρέπει νὰ περιοριστοῦμε μόνο στὴ Θε-

σκεία καὶ στή θρησκευτικὴ πίστις στήν ὑπαρξὴ τοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου— ὅπως ἄλλως τε ὑποστηρίζει καὶ ὁ Κάντ στὸν Προλόγο τῆς δεύτερης ἐκδοσης τῆς Κριτικῆς τοῦ Καθαροῦ Λόγου. — Ἡ πίστις ὅμως αὕτη, ὡς συναισθηματικὴ πίστις στή φύση της, εἶναι καθαρὰ ὑποκειμενικὴ καὶ φυσικὰ σχετικὴ καὶ συνεπῶς δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη καμμιά καθολικὴ ἀξία καὶ ὑποχρεωτικὴ ἰσχύ, ἀξία φιλοσοφικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ καὶ πανανθρώπινη καὶ παναιώνια ἐπιβολὴ καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶναι πάντα ὁ κύριος στόχος τῆς πολεμικῆς καὶ τῶν ἐπιθέσεων ὅλων τῶν ἀρνητῶν της καὶ πολεμίων της, τῶν θετικιστῶν καὶ τῶν ἐπιστημονιστῶν, τῶν σκεπτικιστῶν, τῶν ὕλιστῶν, τῶν ἀθεϊστῶν καὶ ὅλων τῶν κάθε λογῆς μηδενιστῶν.

Ἄλλ' ἢ πεσσιμιστικὴ, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς Φιλοσοφίας, αὕτη θεωρία ἀπάνω στὸ πῶς θεμελιωδὸ αὐτὸ θέμα τῆς Μεταφυσικῆς, ποὺ ἀπ' τὴ δημιουργικὴ λύση του ἐξαρτιέται ἡ ὑπαρξὴ καὶ τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς Ἠθικῆς καὶ ἡ ζωὴ ὅλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους μέσα στὸν Κόσμο, στὰ μάτια τοῦ στοχαστῆ τῶν στοχασμῶν αὐτῶν, δὲν ἔχει καμμιά βασιμότητα.

Στὸ φῶς τοῦ ὀρθοῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου πολλοὶ εἶναι οἱ δρόμοι τοῦ Πνεύματος, ποὺ ὀδηγοῦν στὸ Φῶς, τὸ ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο πνευματικὸ Φῶς, τὸ ἀληθινὸ μεταφυσικὸ Φῶς. Τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα προχωρεῖ στὸ δρόμο του τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς ἢ μεταφυσικῆς Ἀληθείας καὶ μὲ τὸ φυσικὸ φῶς τῆς δημιουργικῆς πνευματικῆς Ἐποπτείας ἢ Ἐνόρασης, τῆς μεταφυσικῆς Ἐνόρασης, καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς καθαρῆς δημιουργικῆς θεωρητικῆς μεταφυσικῆς Σκέψης, ποὺ ξεκινάει πάντα ἀπὸ τὰ δεδομένα τῆς ἀμεσης πνευματικῆς Ἐμπειρίας καὶ οἰκοδομεῖ πάντα ἀπάνω στὰ ἀμεσα δεδομένα τῆς ἀστραφτερῆς πνευματικῆς Ἐνόρασης καὶ συνάμα καὶ στὶς ἀπόλυτες καὶ αἰώνιες ἀλήθειες τοῦ ἐσωτερικοῦ πνευματικοῦ φωτὸς τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου. Τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα δὲν ἔχει βέβαια, ἀπὸ τὴ φύση του, τὴ γνωστικὴ δύναμη τῆς ἀμεσης πνευματικῆς ἐνόρασης μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὑπερβατικοῦ μεταφυσικοῦ κόσμου, τὴ δύναμη ποὺ ἔχει μόνο ὁ Θεός, ὅπως πολὺ ὀρθὰ πρὸςβέβουν καὶ ἡ Θρησκεία καὶ ἡ θεωρητικὴ φιλοσοφία τοῦ Κάντ, ἀλλ' ἔχει τὴ δύναμη τοῦ φυσικοῦ ἐσωτερικοῦ πνευματικοῦ φωτὸς τῆς φυσικῆς (ἐμφυτῆς) πνευματικῆς ἐνόρασης μέσα στὰ βάρη τοῦ ἀπολύτου μπρὸς στὰ μάτια μας πραγματικοῦ αἰσθητοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ μὲ τὸ φυσικὸ αὐτὸ φῶς μπορεῖ νὰ ὑψωθῆ ἢ στὸν κόσμον τῆς καθαρῆς θεωρητικῆς Μεταφυσικῆς.

Ὁ καθαρὸς θεωρητικὸς Ἀνθρώπινος Λόγος μὲ τὸ φυσικὸ ἐσωτερικὸ φῶς του, τὸ φῶς τῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς Ἐποπτείας ἢ Ἐμπειρίας, ἔχει τὴ δύναμη καὶ εἶναι σὲ θέση νὰ βεβαιώσῃ καὶ βεβαιώσῃ, μὲ ἀπόλυτη θεωρητικὴ πνευματικὴ βεβαιότητα, ἐνορατικὴ καὶ ἀποδεικτικὴ βεβαιότητα, ὠρισμένᾳ ἀπολύτως βέβαια πραγματικὰ γεγονότα, ποὺ πραγματοποιοῦνται καὶ διαπιστώνονται ἀπολύτως ἀντικειμενικὰ μέσα σ' ἐτοῦτον ἐδῶ τὸν πραγματικὸ καὶ ὄρατὸ μπρὸς στὰ μάτια μας φυσικὸ κόσμον. Καὶ ἀπάνω στὰ γεγονότα

αὐτὰ ἢ καθαρὴ θεωρητικὴ φιλοσοφικὴ Σκέψη τοῦ Ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ θεμελιώσῃ καὶ θεμελιώνει ἀσάλευτα ὅλο τὸ οἰκοδόμημα τῆς θεωρητικῆς Μεταφυσικῆς, ὡς κριτικῆς φιλοσοφικῆς ἐπιστήμης τοῦ Μεταφυσικοῦ.

Τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα δὲν μπορεῖ βέβαια, μὲ τὴ δύναμη τῆς πνευματικῆς ἐνόρασής του μέσα στὰ ὄρια τοῦ αἰσθητοῦ φυσικοῦ Κόσμου, νὰ βεβαιώσῃ ΑΜΕΣΑ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ πνευματικοῦ καὶ αὐλοῦ στὴν οὐσία του ὑπερβατικοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου, ὡς ἀντικειμένου ἄμεσης πνευματικῆς ἐνόρασης, στὸ νόημα τῆς θεωρητικῆς Φιλοσοφίας, γιὰτὶ δὲν ἔχει τὴ γνωστικὴ δύναμη τῆς ἄμεσης πνευματικῆς ἐνόρασης τῆς οὐσίας τοῦ πέρα ἀπὸ τὸ φυσικὸ Κόσμο μεταφυσικοῦ Κόσμου, τὴ δύναμη ποὺ ἔχει μόνο ὁ Θεός, ἀλλ' ἔχει τὴ δύναμη νὰ βεβαιώσῃ καὶ βεβαιώνει ἀπόλυτα τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπαρξὴ τοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου ἔμμεσα, μὲ τὴ Λογικὴ, μὲ τὸ λογικὸ συλλογισμό, μὲ τὴ δημιουργικὴ θεωρητικὴ διασκεπτικὴ (Discursive) μεταφυσικὴ Σκέψη.

Στὸ Κεφάλαιο «Τὸ πρόβλημα τῆς μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς» ἐτονίσσαμε ἤδη, πὼς οἱ δύο μεγάλες δυνάμεις τῆς ὀρθῆς μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς εἶναι ἢ ἡ δύναμη τῆς μεταφυσικῆς Ἐνόρασης καὶ ἢ ἡ δύναμη τῆς μεταφυσικῆς Σκέψης. Μὲ τὴν πρώτη δύναμη, τὴ δύναμη τοῦ φυσικοῦ ἐσωτερικοῦ φωτὸς τῆς ἀνθρώπινης πνευματικῆς — στὸ βάθος της θείας — φύσης τὸ καθαρὸ θεωρητικὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα διαπιστώνει καὶ βεβαιώνει, μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα, μέσα στὸν ὄρατὸ πραγματικὸ μπρὸς στὰ μάτια μας φυσικὸ κόσμο ὁρισμένα ἀπολύτως πραγματικὰ πνευματικὰ στὸ βάθος τους καὶ στὴν ἀληθινὴ φύση τους στοιχεῖα — σημαντικώτατα γιὰ τὸ δημιουργικὸ ἔργο τῆς Μεταφυσικῆς — ὁρισμένα ἀπόλυτα πραγματικὰ καὶ βέβαια γεγονότα, ποὺ προϋποθέτουν, μὲ ἀπόλυτη ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ἀναγκαιότητα, σύμφωνα μὲ τοὺς ἀπόλυτους καθολικοὺς καὶ ἀναγκαίους, παγκόμιους καὶ παναιώνιους ἐσωτερικοὺς νόμους τῆς οὐσίας τοῦ Πνεύματος, τοὺς νόμους τῆς καθαρῆς Λογικῆς, τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπαρξὴ καὶ τὴν πραγματικότητα τοῦ πνευματικοῦ στὴν οὐσία του αὐλοῦ, ὄρατου καὶ ἀσύλληπτου ἀπὸ τὶς ἀνθρώπινες Αἰσθήσεις μεταφυσικοῦ Κόσμου.

Δίχως τὴν ὑπαρξὴ τοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο καὶ ἀποκλείεται ἀπόλυτα, σύμφωνα μὲ τοὺς ἴδιους πρὸ πάνω νόμους τοῦ Λόγου, νὰ πραγματοποιηθοῦν, νὰ ὑπάρξουν καὶ νὰ ἔχουν ὁποιαδήποτε πραγματικότητα μέσα στὸ φυσικὸ Κόσμο τὰ γεγονότα αὐτά.

Συνεπῶς τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα μπορεῖ κι' ἔχει τὴ γνωστικὴ δύναμη, μὲ τὴ δημιουργικὴ μεταφυσικὴ Σκέψη, νὰ βεβαιώσῃ ἔμμεσα καὶ συλλογιστικά, ἀλλὰ μὲ ἀπόλυτη θεωρητικὴ βεβαιότητα, κριτικὴ βεβαιότητα, τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴν ἀπόλυτη ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα τοῦ πνευματικοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου.

Τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα θεμελιώνει ἓνα ὁλόκληρο κόσμο ὁρισμένων ἀπολύτων κι' αἰώνιων πνευματικῶν ἀληθειῶν μόνο μὲ τὴν καθαρὴ θεωρητικὴ δημιουργικὴ Σκέψη. Ἀπὸ τὴν παρουσία λ.χ. τοῦ φωτὸς μέσα σὲ ὄρα-

σμένη περιοχή τοῦ Κόσμου καὶ τὴν ἄμωση ἐνορατικὴ πνευματικὴ βεβαιότητα τῆς ἀντικειμενικῆς ὑπαρξῆς τοῦ φωτός βεβαιώνει ἔμμεσα, μὲ τὸ συλλογισμό, τὴν ὑπαρξὴ μέσα στὸ Χῶρο τῆς μακρυνῆς, ἀλλ' ἀόρατης πηγῆς τοῦ φωτός. Καὶ ἀπάνω στὴ δημιουργικὴ διασκεπτικὴ Σκέψη τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος ἐστηρίχτηκαν στὸ παρελθὸν καὶ στηρίζονται καὶ στὸ παρὸν καὶ πάντα, σὲ κάθε δημιουργικὴ στιγμή του, καὶ ὅλα τὰ θαύματα θαυμάτων ὄλων τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων καὶ κατακτήσεων ὄλων τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ προπάντων τῶν φυσικομαθηματικῶν ἐπιστημῶν ὄλων τῶν αἰώνων καὶ μάλιστα τοῦ 20οῦ αἰώνα.

Καὶ τὰ ἐκπληκτικὰ καὶ καταπληκτικὰ ἐπιτεύγματα τῆς δημιουργικῆς Σκέψης στὸ χῶρο τῆς Ἐπιστήμης ἔχουν τὴ θέση τους καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Μεταφυσικῆς. Ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ λ.χ. τοῦ ἡθικοῦ φωτός τῆς ἡθικῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὰ ὄρια τοῦ πραγματικοῦ φυσικοῦ Κόσμου, τοῦ φωτός τῆς καθαρῆς ἡθικῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ καθαρὸς θεωρητικὸς Λόγος τοῦ Ἀνθρώπου, μὲ τὴ δημιουργικὴ μεταφυσικὴ Σκέψη, ὑψώνεται στὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια τοῦ πνευματικοῦ, τοῦ μεταφυσικοῦ φωτός, τὴν ἀλήθεια τῆς πραγματικῆς ὑπαρξῆς τῆς μεταφυσικῆς πηγῆς τοῦ ἡθικοῦ φωτός, τῆς ὑπαρξῆς τοῦ ἡλίου τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἡθικοῦ Σύμπαντος, τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα, μὲ τὴ μεταφυσικὴ Σκέψη, ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς πραγματικῆς ὑπαρξῆς τῆς πνευματικῆς καὶ ἡθικῆς ἐλευθερίας τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ φυσικὸ Κόσμο ἀνεβαίνει στὸν κόσμο τῆς ὑπαρξῆς τῆς μεταφυσικῆς πηγῆς τῆς Ἐλευθερίας, τὸ μεταφυσικὸ Κόσμο τῶν καθαρῶν πνευματικῶν οὐσιῶν τοῦ Κόσμου τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ἢ μεταφυσικὴ Σκέψη τοῦ Ἀνθρώπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες δυνάμεις της καὶ τοὺς ἄλλους δρόμους της πρὸς τὸ ἀπόλυτο καὶ αἰώνιο πνευματικὸ ἢ μεταφυσικὸ φῶς, ἔχει καὶ τὴ δύναμη ν' ἀνέβῃ στὶς πικρὲς κορυφῆς τῆς Μεταφυσικῆς. Καὶ ἡ δύναμη αὕτη εἶναι ἡ δύναμη τῆς ὑπέροχτης ἀρχῆς τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς θεωρητικῆς Ὀντολογίας — Μεταφυσικῆς, τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας τοῦ Σύμπαντος, τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας καὶ ταυτότητας τοῦ Λόγου καὶ τοῦ ὄντος. Ἡ δὴθεν ἄβυσσος, ποὺ χωρίζει τὸ ὄν καὶ τὸ Λόγο, τὸ φυσικὸ καὶ τὸ μεταφυσικὸ Κόσμο, εἶναι στὸ βάθος δημιουργία μόνο τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ κόσμου τῆς Φαινομενικότητας. Δημιουργία τῆς μεγάλης πνευματικῆς πλάνης στὴν Ἱστορία τῆς Μεταφυσικῆς, τῆς κλάνης ἀπ' τὸ ἓνα μέρος τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ μεταφυσικοῦ Ὑλισμοῦ, ποὺ ἀρνιέται καὶ ἐκμηδενίζει τὸν αὐτενεργητικὸ δημιουργικὸ παράγοντα τοῦ Πνεύματος, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ μεταφυσικοῦ Δυϊσμοῦ. Ἡ δυϊστικὴ μάλιστα κοσμοθεωρία εἶναι ἡ πραγματικὴ πέτρα τοῦ σκαντάλου στὴν πνευματικὴ Ἱστορία ὄλου τοῦ Κόσμου, ποὺ ἐταλαιπώρησε καὶ καταταυράνησε αἰῶνες αἰώνων ὅλη τὴν πνευματικὴ Ἀνθρωπότητα.

Στὸ φῶς ὁμως τόσο τῆς Ἐπιστήμης τοῦ 20οῦ αἰώνα, ὅσο καὶ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ ἴδιου αἰώνα, ἐπιβεβαιώνεται ἀπόλυτα καὶ θεμελιώνεται ἀκλόνητα ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς φιλοσοφίας ὄλων τῶν μεγάλων Προσωκρατικῶν

φιλοσόφων, ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας καὶ ταυτότητας τοῦ Σύμπαντος καὶ συντρίβεται ἡ κοσμοθεωρία τοῦ μεταφυσικοῦ Δυϊσμοῦ. Στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀπολύτως ἄβυσσος, ποὺ νὰ χωρίζη σὲ δύο κόσμους τὸν ἕνα Κόσμο. Στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχουν δύο κόσμοι, ἕνας φυσικὸς κι' ἕνας μεταφυσικὸς κόσμος, ἕνας ὑλικὸς κι' ἕνας αὔλος πνευματικὸς κόσμος. Ὑπάρχει μόνο ἕνας κόσμος, ὁ κόσμος τοῦ Πνεύματος καὶ μόνο τοῦ Πνεύματος. Καὶ ὁ κόσμος τοῦ Πνεύματος εἶναι ὁ κόσμος τῆς Αἰωνιότητος καὶ τῆς Ἀθανασίας. Ἡ Ὑλῃ, στὸ ἴδιο φῶς, εἶναι μιὰ στάσιμη κατάσταση τοῦ σὲ αὐτοκινησίᾳ καὶ ἀεικινησίᾳ ἀείζωου κι' αἰώνια μεταβαλλόμενου ἀπολύτου δημιουργικοῦ ὄντος. Τὸ Πᾶν εἶναι Ἐν καὶ τὸ Πᾶν — Ἐν εἶναι πνεῦμα καὶ μόνο πνεῦμα. Ὁ λεγόμενος φυσικὸς Κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη καὶ δὲν ὑπάρχει αὐθύπαρχτα καὶ αὐτόνομα χωρὶς τὸ μεταφυσικὸ Κόσμο. Ὁ φυσικὸς καὶ ὁ μεταφυσικὸς Κόσμος, ἀπὸ ὄντολογικὴ ἀποψη, εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἐνότητα καὶ ταυτίζονται ἀπόλυτα. Ὁ φυσικὸς Κόσμος εἶναι αἰσθητὸ σύμβολο καὶ φαινόμενο, αἰσθητὴ μορφή, μιὰ στιγμὴ τῆς ἀπειρης κι' αἰώνιας ζωῆς τοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου. Στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα ὑπάρχει μόνο ἕνας κόσμος, ὁ κόσμος τοῦ ἀπέραντου ὠκεανοῦ τῆς Ἐνεργείας — Ζωῆς. Καὶ ἡ Ἐνεργεία — Ζωή, στὸ φῶς τῆς Φιλοσοφίας ὅλων τῶν αἰώνων καὶ ἰδίως τοῦ 20οῦ αἰώνα, εἶναι πνευματικὴ καὶ μόνο πνευματικὴ. Τὸ Πᾶν εἶναι πνευματικὸ καὶ μόνο πνευματικὸ. Ἡ ζωὴ τοῦ φαινομενικοῦ φυσικοῦ Σύμπαντος, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, ποὺ στοχάζεται καὶ συλλαμβάνει μόνο τὸ δημιουργικὸ Πνεῦμα, εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ μεταφυσικοῦ Σύμπαντος, τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος, τοῦ Σύμπαντος τοῦ Θεοῦ. Στὸν Κόσμο ὑπάρχει μόνο ἕνα σύμπαν, τὸ σύμπαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἱστορία τοῦ Κόσμου εἶναι ἡ Ἱστορία τοῦ Θεοῦ. Ἡ μόνη ἀπόλυτη ὀρθὴ μεταφυσικὴ κοσμοθεωρία εἶναι ἡ κοσμοθεωρία τοῦ μεταφυσικοῦ μονιστικοῦ σπιριτουαλιστικοῦ Ρεαλισμοῦ ἢ μονιστικοῦ Πανσπιριτουαλισμοῦ, ποὺ ἀποκορυφώνεται στὴν κοσμοθεωρία τοῦ Θεϊσμοῦ. Καὶ ἡ κοσμοθεωρία αὕτῃ τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας τοῦ Σύμπαντος, ποὺ εἶναι τὸ κλειδί ὅλων τῶν κλειδιῶν τοῦ τελείου διαφωτισμοῦ τοῦ μεταφυσικοῦ προβλήματος καὶ ὅλων τῶν ἄλλων μεγάλων κι' αἰώνιων προβλημάτων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τῆς Φιλοσοφίας, θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ πλατύτερα καὶ εἰδικώτερα στὸ ἀκόλουθο Τμῆμα τῶν στοχασμῶν αὐτῶν. Ἐπίσης ἡ κοσμοθεωρία τοῦ μονιστικοῦ Σπιριτουαλισμοῦ θὰ θεωρηθῇ πλατύτερα στὰ πρὸ κάτω Κεφάλαια τῶν προβλημάτων τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Πνεύματος.

Τέλος ἡ μεταφυσικὴ Σκέψη, στὸν αἰῶνα μας στὴν ἀνάβασή της στὰ ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς Μεταφυσικῆς, ἀκολουθεῖ κι' ἕναν ἄλλο δρόμο, τὸ δρόμο τῆς θεωρίας τῆς συμμετοχῆς τοῦ Ἀνθρώπου στὸν κόσμο τοῦ Μεταφυσικοῦ, τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Θεοῦ, τῆς βασικῆς θεωρίας τῆς Μεταφυσικῆς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας. Καὶ ἡ θεωρία αὕτῃ θὰ διαφωτιστῇ πλατύτερα στὸ τέλος τοῦ Κεφαλαίου τοῦ προβλήματος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ δρόμος τῆς δημιουργικῆς μεταφυσικῆς Σκέψης, ἀπάνω στὰ δεδομένα τῆς ἀμεσης πνευματικῆς ἐνόρασης τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς, μ' ἕνα λό-

γο τοῦ ἀπολύτου ὄντος, εἶναι ὁ μόνος δρόμος, πού μένει ἀνοιχτός στην Ἀνθρώπινη Γνώση καί τήν κριτική Μεταφυσική, ὅστερ' ἀπό τὰ πορίσματα τῆς κριτικῆς θεωρητικῆς φιλοσοφίας τοῦ Κάντ καί τήν ἀσάλευτη πίστη τῆς Θεησκείας, πῶς τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα δέν ἔχει τή δύναμη τῆς ἄμεσης πνευματικῆς Ἐποπτείας μέσα στόν ὑπερβατικό μεταφυσικό Κόσμο κ' ἐπάνω στην πίστη αὐτή στηρίζει τήν ἰδέα τῆς θείας ἀποκάλυψης τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας. Τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα ἔχει μόνο τίς δύο δυνάμεις τῆς ἄμεσης πνευματικῆς Ἐνόρασης μέσα στά ὄρια τοῦ αἰσθητοῦ φυσικοῦ Κόσμου καί τῆς ἔμμεσης δημιουργικῆς μεταφυσικῆς Σκέψης ἀπάνω στά δεδομένα τῆς ἄμεσης πνευματικῆς Ἐνόρασης μέσα στά βάθη καί τ' ἄδυτα τῶν ἀδύτων τοῦ αἰσθητοῦ φυσικοῦ Κόσμου. Καί πρέπει ἐδῶ νά μνημονευτῆ καί νά τονιστῆ, πῶς τὸ δρόμο αὐτὸ τῆς μεταφυσικῆς Σκέψης ἀκολούθησαν στά Νεώτερα Χρόνια φιλοσοφικά πνεύματα τῆς ὀλκῆς καί τοῦ ὕψους τοῦ Descartes σ' ὅλα σχεδόν τὰ μεγάλα φιλοσοφικά ἔργα του καί τοῦ Κάντ στην κριτική τοῦ Πραχτικοῦ Λόγου. Καί τόν πνευματικό αὐτὸ δρόμο εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀκολουθήσῃ καί ὁ στοχαστῆς τῶν στοχασμῶν αὐτῶν στὴ διείσδυσή του μέσα στόν ἀπέραντο τρικυμιασμένο ὠκεανὸ τῆς Μεταφυσικῆς.

Β. Η ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΦΩΤΟΣ.

Ἡ πρώτη χώρα, πού ὑπέρτατο χρέος της ἔχει ἡ Ἀργὴ τῆς Μεταφυσικῆς νά προσπελάσῃ καί νά ἐξερευνήσῃ μέσα στὰ πέλαγα τοῦ ὠκεανοῦ τῆς Μεταφυσικῆς, εἶναι ἡ μυστηριώδης χώρα τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν ἡλιονησιῶν τοῦ πρώτου πνευματικοῦ μεταφυσικοῦ φωτός, τοῦ ἡθικοῦ φωτός. Τὸ φῶς τῶν μεγάλων, τῶν ἀπολύτων, παγκοσμίων καί παναιωνίων ἀληθειῶν, ἀστράφτει μόνο στὸ θεῖο, στην πρώτη πηγὴ του, φυσικό φῶς τοῦ ἐμπνευσμένου ἐνορατικοῦ δημιουργικοῦ Λόγου. Στὸ πρῶτο ἀστράμα τοῦ θείου ἐνορατικοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου πέφτει ὁ κεραυνὸς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας ἀλήθειας τοῦ πρώτου φωτός τοῦ Κόσμου, τοῦ ἡθικοῦ φωτός. Στούς οὐρανοὺς τοῦ Ὑπερβατικοῦ, τοῦ Μεταφυσικοῦ, πρῶτο ὑψώνει τὸ φῶς τῆς ἡθικῆς οὐσίας τοῦ Κόσμου καί τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος. Τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας αὐτῆς ἀλήθειας εἶναι τὸ φῶς τῆς δεύτερης ἀπόλυτης ἀλήθειας τοῦ Λόγου (Μέρος Α, Κεφ. ΙΙ), τῆς ἀλήθειας τῆς Ἀρετῆς. Τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας, πού ἀποκαλύπτει τὸν αἰώνιο Ἀνθρώπο, στην πραγματικὴ φύση του καί στην ἀληθινὴ οὐσία του, ὡς πνευματικό καί ἡθικό ὄν, ὡς τιτανικό πνευματικό ἦρωα ἠρώων, πού μοῖρα ὄλων τῶν μοιρῶν του μέσα στὶς ἄβυσσες τοῦ ἀπείρου Χωροχρόνου εἶναι νά παλεύῃ μ' ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ καί σ' ὅλη τὴ ζωὴ του μ' ὅλα τὰ στοιχεῖα κι' ὅλα τ' ἀγρίμια ὄλων τῶν ἀβύσσων τοῦ Ἀπείρου καί τῆς Αἰωνιότητος καί νά τὰ νικᾷ. Στὸ θεῖο καί θεῖο φῶς τῆς ἀλήθειας αὐτῆς τοῦ ἡθικοῦ φωτός ὁ Ἀνθρώπος ἀπὸ τὸν

Ἄδη ἀνεβαίνει στὸν Οὐρανὸ καὶ στὸν Ἥλιο, ἀπὸ τὸ χάος καὶ τὸ ἔρεβος τοῦ Χρόνου πλέει μέσα στὶς ἀπέραντες φωτοθάλασσες τῆς Αἰωνιότητος, ἀπὸ τὰ βασίλεια τοῦ Θανάτου καὶ τοῦ Μηδενὸς ὑψώνεται στοὺς οὐράνιους καὶ θείους κόσμους τῆς Ἀθανασίας. Τὸ σκουληκι ὄλων τῶν σκουληκιῶν ὄλης τῆς Γῆς ἀποκαλύπτεται ὡς ἓνας θεὸς μέσα στὸν Κόσμο!

Ἡ ἀλήθεια τοῦ πρώτου φωτὸς τοῦ Κόσμου, τοῦ ἠθικοῦ φωτός, εἶναι ἀπόλυτη, καθολικὴ καὶ ἀναγκαία, παγκόσμια καὶ παναιώνια ἀλήθεια τοῦ Λόγου. Τὸ ἠθικὸ φῶς, τὸ φῶς τῆς ἠθικῆς φύσης καὶ οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου, εἶναι τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο φῶς. Τὸ φῶς τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰωνίου πνευματικοῦ ὄντος. Τὸ φῶς, ποὺ ὀδηγεῖ στὸ ἀπόλυτο πνευματικὸ φῶς, τὸ μεταφυσικὸ φῶς.

Ἡ ἀλήθεια τοῦ πρώτου πνευματικοῦ φωτός, τοῦ ἠθικοῦ φωτός, ποὺ ὑψώνει στὸ ἀπόλυτο μεταφυσικὸ φῶς, τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας μεταφυσικῆς Ἀλήθειας, εἶναι ἡ ἀλήθεια, ποὺ δὲ βγαίνει ἀπὸ ψυχολογικοὺς καὶ ἰδεολογικοὺς ὑποκειμενισμοὺς καὶ αὐθαίρετες πνευματικὲς συλλήψεις, ἐπινοήσεις καὶ ὑποθέσεις τοῦ Ἀνθρώπινου Νοῦ, ἀλλὰ πηγάζει ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀπόλυτη Πραγματικότητα, τὴν ἴδια τὴ Ζωή, τὴ δραματικὴ καὶ τραγικὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος μέσα στὸ Σύμπαν.

Ἡ ἀλήθεια τοῦ πρώτου μεταφυσικοῦ φωτός, τοῦ ἠθικοῦ φωτός, φωτοκατακλύζει ὄλα τὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα καὶ ἀποκαλύπτει ἀστραφτερά, στὰ μάτια τῆς τραγικῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, πὼς ἡ ἀληθινὴ φύση καὶ οὐσία τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰωνίου ὄντος, ποὺ ἐν' ἀπειροελάχιστο μέρει του εἶναι τὸ Ἀνθρώπινο ὄν, εἶναι ἡ ἠθικὴ φύση, ἡ ἠθικὴ οὐσία, πὼς ὁ ἀπόλυτος, παγκόσμιος καὶ παναιώνιος ἠθικὸς νόμος, ὡς πανυπέριστα a priori καθολικὴ καὶ ἀναγκαία ἀρχὴ τοῦ Καθαροῦ Λόγου, εἶναι ὁ νόμος ὄλων τῶν νόμων τοῦ ἀπολύτου ὄντος, ἡ ψυχὴ, ἡ φωτιὰ καὶ ἡ φλόγα, ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ ὁ πανυπέριστατος μοναδικὸς τελικὸς σκοπὸς τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος.

Ἡ ἀλήθεια τοῦ πρώτου πνευματικοῦ καὶ μεταφυσικοῦ φωτός, τοῦ ἠθικοῦ φωτός, δὲν εἶναι ἀπλὴ ἰδέα, πλάσμα τοῦ Ἀνθρώπινου Νοῦ, ἀπλὴ ἀφηρημένη ἔννοια, φαντασία, ὄνειρο καὶ ἴσκιος ὄνειρου, ἀλλ' ἀπόλυτη συγκεκριμένη πνευματικὴ ἀλήθεια, χεροπιαστὴ ὑπαρξὴ, δλόφλογη πραγματικότητα, ὀλοζώντανη ἀλήθεια, ποὺ ξεπετιέται μέσ' ἀπὸ φωτιὲς καὶ φλόγες, τὶς φωτιὲς καὶ τὶς φλόγες τῆς φλεγόμενης καὶ φλέγουσας πύρινης Ζωῆς καὶ Πραγματικότητας.

Τὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης κι' αἰώνιας ἠθικῆς Ἀλήθειας, τῆς ἀλήθειας τῆς ἠθικῆς φύσης καὶ οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου, βγαίνει ἀπὸ τὰ αἰώνια βάθη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς στὶς πιὸ βαθειὲς καὶ πιὸ ἀβυσσαλέες στιγμὲς της, στὶς στιγμὲς τῶν κορυφῶν τῆς Ζωῆς, τοῦ σφιχταγκαλιασμοῦ τοῦ Ἔρωτος καὶ τοῦ Θανάτου, τῶν κορυφῶν τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Στὶς αἰώνιες αὐτὲς στιγμὲς τὸ αἰώνιο ἠθικὸ φῶς τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς, τῆς σταυρωμένης Ζωῆς, ἀνεβάξει σὲ κόσμους πνευματικούς, ποὺ γεννοῦν τὸ πνευματικὸ θάμπος καὶ τὸν πνευματικὸ ἔλιγγο, ἐμπνέουν τὸ θρησκευτικὸ δέος καὶ

βυθίζουν τὴν Ἀνθρώπινη Ψυχὴ σὲ θρησκευτικὴ κατάνυξη κι' ἔκσταση μπροστὰ στὸ αἰώνιο θαῦμα θαυμάτων τοῦ ἀπείρου ὄντος, ποὺ ἐν' ἀπειροελάχιστο μὲρος τοῦ εἶναι καὶ τὸ Ἀνθρώπινο ὄν, μπροστὰ στὸ θαῦμα θαυμάτων τῆς αἰώνιας θείας Δημιουργικῆς Ζωῆς, ἀπειρης πηγῆς αἰώνιων μυστηρίων κι' αἰώνιων θαυμάτων.

Ἡ ἀλήθεια τοῦ πρώτου πνευματικοῦ — μεταφυσικοῦ φωτός, τοῦ ἠθικοῦ φωτός, εἶναι ἡ αἰώνια Ἀλήθεια, ποὺ ἀστράφτει καὶ πέφτει ὡς κεραυνὸς στὸ δρόμο τῆς Δαμασκοῦ τῆς ζωῆς τοῦ τραγικοῦ πνευματικοῦ Ἀνθρώπου, ποὺ ἔχει ὑψωθῆ ἀπάνω ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ Ζωικοῦ καὶ τοῦ Ὑλικοῦ, ἔχει ἀποπνευματωθῆ κι' ἐξαυλωθῆ καὶ ἡ ψυχὴ του εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς Ἡλιάδες, τὶς κόρες τοῦ Ἡλίου, καὶ ἡ ζωὴ του κάθε στιγμὴ συγκλονίζεται ἀπὸ τοὺς σεισμοὺς ὄλων τῶν μεγάλων ἐσωτερικῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀνησυχιῶν, κρίσεων, ἀγωνιῶν, ἐκρήξεων, δραμάτων, τραγωδιῶν, τῶν μεταφυσικῶν ἀνησυχιῶν, κρίσεων, ἀγώνων, ἀγωνιῶν, κλυδωνισμῶν, συγκλονισμῶν, σπαραγμῶν... Στὴ ζωὴ τοῦ πνευματικοῦ Ἀνθρώπου, ποὺ καίγεται ἀπὸ τὴν πυρκαγιὰ καὶ τὶς φλόγες τοῦ μεταφυσικοῦ πάθους καὶ τῆς μεταφυσικῆς ἀγωνίας καὶ στὶς ἀβυσσαλέες στιγμὲς τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Θανάτου, τῆς ἀποθέωσης τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Ἀνθρώπου ἀστράφτουν οἱ ἀστραπὲς τοῦ θαύματος θαυμάτων τῆς Δαμασκοῦ, οἱ ἀστραπὲς τῆς ἀποκάλυψης τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ φωτοκατακλυσμοῦ τοῦ Σύμπαντος καὶ ὄλων τῶν αἰώνιων μυστηρίων τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Ζωῆς. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο, στὶς μεγάλες κι' αἰώνιες στιγμὲς της, εἶναι ἀτέλειωτη σειρὰ θαυμάτων. Κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι κι' ἓνα θαῦμα, ἀρχὴ θαυμάτων. Τὰ θαύματα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὴν ἀπειρὴ Δημιουργία εἶναι θαύματα τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, κόρης τοῦ Θεοῦ. Οἱ δυνάμεις τῆς Ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἀπειρες: («Ψυχῆς πείρατα ἴδων οὐκ ἂν ἐξεύροιο, πᾶσαν ἐπιπορευόμενος ὁδόν' οὕτω βιαθὺν λόγον ἔχει» Ἡρακλείτ. ἀπ. 45). Ἡ Ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι μὲρος τῆς ψυχῆς τοῦ πνευματικοῦ Ἀπείρου καὶ κλείνει μέσα της τὸ πνευματικὸ Ἀπειρο. Ἡ Ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου ἔχει τὴ δύναμη νὰ σείη βουνά, νὰ κινή τὸ Σύμπαν, νὰ κεραυνοβολῆ τὴν Ἀβυσσο, νὰ νική τὸ Θάνατο. Τὸ αἰώνιο μυστικὸ τοῦ Κόσμου, τῆς Ζωῆς, τῆς αἰώνιας Δημιουργίας, εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς Ψυχῆς. Ἡ Ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριον, τὸ μυστήριον ὄλων τῶν μυστηρίων ὄλου τοῦ Κόσμου. Τὸ φῶς τῆς ἀπειρης δύναμης τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς ἀστράφτει μόνο στὶς αἰώνιες στιγμὲς τῶν ἀστραπῶν τοῦ θαύματος θαυμάτων τῆς Δαμασκοῦ. Καὶ τὸ αἰώνιο θαῦμα θαυμάτων τῆς Δαμασκοῦ εἶναι τὸ θαῦμα θαυμάτων τοῦ αἰώνιου μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ζωῆς. Τοῦ μυστηρίου τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας. Καὶ στὴ ζωὴ τοῦ τραγικώτατου πανερημίτη ἔνορατῆ καὶ στοχαστῆ τῶν στοχασμῶν αὐτῶν θεία μοίρα, εὐδοκία κι' εὐλογία ἦταν ν' ἀστράψῃ ἡ ἀλήθεια τοῦ πρώτου μεταφυσικοῦ φωτός, τοῦ ἠθικοῦ φωτός, στὴν πιὸ ζοφερὴ καὶ πιὸ φριχτὴ, πιὸ δραματικὴ καὶ πιὸ τραγικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς του μέσα στὸ Σύμπαν, τὴ στιγμὴ τοῦ κεραυνο-

βολημοῦ του ἀπ' ὅλους τοὺς θεοὺς τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ καρφωμοῦ του στοὺς βράχους τοῦ Καυκάσου.

4. Ο ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

Ἡ Ἀργὸν τῆς Μεταφυσικῆς ἔχει διεισδύσει ἤδη μέσα στὰ βάθη ὅλων τῶν κόσμων τῆς μυστηριακῆς χώρας τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν ἡλιονησιῶν τοῦ πρώτου μεταφυσικοῦ φωτός καὶ προχωρεῖ στὶς ἐξερευνήσεις της. Ἀρχάγγελος ἀστραφτερὸς κυβερνήτης της ὁ θεῖος, στὴ ρίζα του, ἔνορατικὸς Ἀνθρώπινος Λόγος. Τὸ Πνεῦμα ἔχει διεισδύσει ἤδη μέσα στ' ἄδυτα τῶν ἀδύτων τῶν κόσμων τῆς χώρας τῶν αἰωνίων μυστηρίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπολύτων κα' αἰωνίων ἀληθειῶν. Ἡ ἀπόλυτη κα' αἰώνια Ἀλήθεια τοῦ πρώτου μεταφυσικοῦ φωτός, τοῦ ἠθικοῦ φωτός, εἶναι ὁ ἥλιος ὅλου τοῦ ἀστρινου συστήματος τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σύμπαντος. **Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΗΘΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ, Η ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.** Ἡ πῶς δυνατὴ καὶ πῶς συγκλονιστικὴ φωνὴ μέσα στὰ βάθη τῆς Ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος εἶναι ἡ φωνὴ τῆς ἠθικῆς Συνείδησός του. Ἡ φωνὴ τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἴδια ἡ φωνὴ τοῦ ἀπολύτου, παγκοσμίου καὶ παναιωνίου ἠθικοῦ νόμου, τῆς ἀρχῆς ὅλων τῶν ἀρχῶν τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος μέσα στὸ Σύμπαν, τοῦ νόμου ὅλων τῶν νόμων τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κα' αἰωνίου ὄντος. **Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΕΙΝΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΨΥΧΗΣ.**

Ἡ φωνὴ τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ κοσμικοῦ ὄλου, τοῦ Ἀπείρου, μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀπειροελάχιστου μορίου του, ἡ φωνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ μέσα στὴ Σταγόνα, τῆς Αἰωνιότητος μέσα στὴ Στιγμὴ, τοῦ Πατέρα μέσα στὸ Παιδί, τοῦ Ποιητῆ μέσα στὸ Ποίημα, τοῦ Θεοῦ μέσα στὸ θεῖο Δημιούργημά του.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀπείρου μέσα στὸ Πεπερασμένο, τῆς Αἰωνιότητος μέσα στὸ Χρόνο, τοῦ Ἡλίου μέσα στὸ Σκουλήκι, μὲ ἄλλους λόγους ἡ φωνὴ τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Κόσμου μέσα στὴν ἠθικὴ συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀτόμου καὶ προσώπου, ἀποκαλύπτει δρόφωτα τὴν ἀπόλυτη κα' αἰώνια ἀλήθεια τῆς **ΗΘΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΑΜΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΠΟΥ ΑΠΕΙΡΟΕΛΑΧΙΣΤΟ ΜΟΡΙΟ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΟΝ.** Ἡ ἀποκάλυψη αὕτη γίνεται σύμφωνα μὲ τοὺς αἰώνιους νόμους τῆς οὐσίας τοῦ ἀπολύτου Λόγου. Ἡ οὐσία τοῦ ὄλου εἶσαι οὐσία καὶ τοῦ Μέρους. Καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Μέρους εἶναι ἀλήθεια καὶ τοῦ ὄλου.